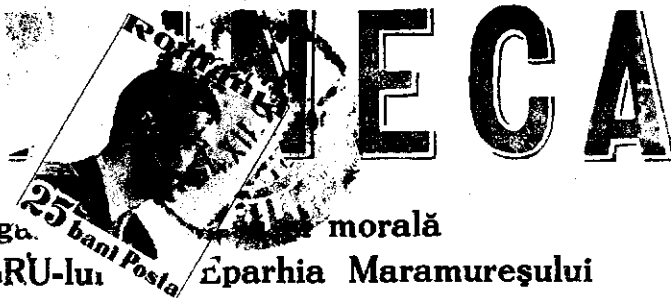

Biblioteca Universitatii
Cluj

Organ de propaganda morală
Organ informativ al AGRU-lui Epărhia Maramureşului

Centrul de distribuire: Librăria Asociaţiunii Sighet, Piaţa Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Preţul unui exemplar: 1 Leu

Doamne, Te chemăm.

E zi învăluită în ceaţa lunii Decembrie. Ceaţa binevoitor ne ascunde tabloul trist vopsit cu zăpadă plouată şi cu noroi. E o ceaţă, care parcă încălzeşte frigul umezelii, ceaţă bună, vorbitoare, sub care poate fi ascunsă toată mângăierea unei zile de Crăciun.

Iar ceaţa ne vorbeşte aşa: „Voi sunteţi nemângăiaţi, pentru că mângăierea o căutaţi în locuri unde nu se află, în lucruri care nu o pot da. Voi nu ştiţi că mângăierea supremă a cerului a fost dat ca răspuns la lacrimile omului, la răstăcirile păgânismului, la rugăciunea ferbinte a sufletelor însetoşate de adevăr: Rorate coeli! Voi nu ştiţi că în căutarea mângăierilor externe vă complicaţi viaţa voastră şi aşa încurcată. Voi nu gă-

siţi calea la peştera din Betleem. Voi sunteţi plini de nelinişte şi căutaţi liniştirea voastră, în lucrurile care chiar vă neliniştesc. În ochii voştri se luptă întunecimea zilelor fără mângăiere şi lumina orbitoare a momentelor în care aţi încercat să uitaţi aceste zile, cum să observaţi lumina dulce şi albă care vine din spre Betleem? În urechile voastre răsună alarma de luptă a vieţii, cum să auziţi cântecul îngeresc care vă vesteşte pacea?

Voi dacă vreţi mângăiere adevărată, ar trebui să vă desbrăcaţi orgoliul şi vanitatea voastră inutilă şi toate jucăriile voastre, prin care aţi căutat mângăierea, să le sfărâmaţi şi ingenunchiaţi, cu inimi umile să strigaţi: Doamne vino, Te chemăm! Tu să ne conduci la leagănul tău,

acolo să ne arăţi faţa zâmbitoare a Copilului ce ai fost pe pământ. Să ne arăţi simplitatea Ta divină. Să ne umpli sufletela cu lumina Ta şi cântecul îngeresc al păcii. Să ne simţim vii, mângăiaţi şi buni. Doamne, Te chemăm”.

Aşa mi-a vorbit ceaţa. Postul Crăciunului e timpul când e bine să urmăm sfaturile ei. Să spunem deci: Doamne, Te chemăm.

I. B.

„Izvestia”, oficiosul partidului comunist din Roma arată, că numărul membrilor înscrşi în societatea celor „fără de Dumnezeu” azi este numai de 1 milion şi jumătate. Numărul lor înainte a fost: 6 milioane. Aceste date oficiale sunt grăitoare. Mâna lui Dumnezeu lucrează prin Biserica sa cu rezultate minunate. Şi aceste toate, în acel timp când statul exercită cea mai grozavă teroare împotriva acelor cari au simţeminte religioase.

Părintele Dr. Vasile Lucaciu „Leul dela Şişeşti“

(La 15 ani dela moartea lui).

(urmare)

În măreţul discurs, pe care l'a rostit părintele Lucaciu cu aceasta ocazie, a subliniat în mod deosebit scopul ridicării lăcaşului sfânt: pentru sfânta Unire religioasă şi politică a tuturor Românilor.

Iată câteva cuvinte din acel discurs:

„... şi zidirea aceasta nu este o simplă clădire de piatră, ci este întruparea unei idei, a unui ideal, carele pe cerul vieţii mele străluceşte ca un soare, luminând cu razele sale trecutul, prezentele şi viitorul neamului meu iubit.

„Ce ne-au lăsat istoria, ce ne-au transmis părinţii noştri, ce-au cântat poezii, ce doresce tot sufletul de român: măreaţa, fericoarea, sfânta Unire a tuturor Românilor am vrut eu şi cu mine poporul meu să fie simbolizată în aceasta măreaţă biserică. Unire'n în cuget, unire'n simţiri, unire'n religione.

„Aceasta idee este gravată pe tabla de marmoră pe care acum o desvelim, ca să vestească generaţiunilor prezente şi viitoare ce are să spereze Românul, la ce trebuie să nisuiască, care este culmea aspiraţiunilor sale pe acest pământ“. 1)

În anul 1887, întră ca mem-

1) „Revista Catolică“ Anul IV, Fascicolul XII., 30 August 1890, Baia-Mare. Editor şi Redactor resp.: Dr. Vasile Lucaciu pag. 340 şi urm.

bru în comitetul partidului naţional, în fruntea căruia pe-atunci era ca preşedinte Gheorghe Barişiu.

Dela aceasta dată, orizontul activităţii sale se lărgeste pe planul general al luptelor naţionale ale Românilor ardeleni. Nu a fost adunare şi mişcare naţională românească, la care să nu fi luat parte, şi în care cuvântul său, ca un tunet şi fulger, să nu fi apărât drepturile noastre imprescriptibile.

Discursurile şi scrierile sale, aproape totdeauna începeau cu maxime latine, din cari reeşia romanitatea noastră.

Dintre toate maximele, aceea pe care o folosea mai adeseori, este cea scoasă din scrisoarea Impăratului român Ioanişiu al imperiului româno-bulgar, adresată papei Inocenţiu al XII-lea:

„— Nos genere et sanguine Romani!

Întreaga activitate şi luptă a părintelui Vasile Lucaciu, culminează în acţiunea memorandistă.

Însuşi Memorandul, acest măreţ act încrustat pe răbojul paginelor Istoriei Ardealului românesc, a fost redactat de dânsul în colaborare cu Iuliu Coroianu. Rezultatul acestei acţiuni, ştim care a fost. Delegaţia comitetului partidului naţional, din care a făcut parte şi părintele Lucaciu,

nu a fost primită în audienţă de Impărat. Mai mult! Plicul depus de-această delegaţie în Cancelaria Imperială nici nu a fost măcar deschisă, retrimiţându-se ierarhic preşedintelui comitetului partidului naţional Dr. Ioan Raşiu, şi lăsându-se astfel, ca glasul unui neam oropsit şi batjocorit să rămână în pustie.

După reîntoarcerea comitetului naţional din Wiena, guvernul maghiar simţindu-se foarte ofensat pentru aceasta „obraznicie“ şi „revoltă“ românească, a hotărât să se răzbune.

În faţa acestei ameninţări, „Leul dela Şişeşti“ nu se intimidează, ci ca un neînfrânt, dârz şi neînduplecat apostol luptător al cauzei neamului românesc, lansează în Iunie 1892 o circulară, în urma căruia fapt este dat în judecată, pentru că a făcut „aţâţare prin presă împotriva unei naţionalităţi“. 1).

Procesul s'a dezbătut în ziua de 12 Noemvrie 1892 la Tribunalul din Debreşin. Aci, în „Roma Calviniştilor — despărţit de ai săi, în faţa judecătorilor vrăjmaşi şi încunjurat de un public huiduitor, plin de ură şi răutate, — părintele Lucaciu cu o voinţă nestrămutată şi invicibilă, refuză să vorbească ungureşte.

În clasică şi celebra sa cuvântare de apărare rostită în limba română a spus următoarele:

„Piatra care serveşte de bază pedestalului meu, este caracterul meu de preot, care-mi impune lupta pentru sfintele drepturi ale naţiunii mele suferinde.

1) Corneliu Mezea o. c. pag. 48.

„Ce înseamnă pentru mine morala evanghelică: fiecare națiune să se desvoină în libertate deplină, sentimentele nici unui popor să nu fie jignite în avântul lui.

„Baza statului neputând fi decât înțelegerea morală dintre cetățeni, neputând fi decât acolo unde morala se respectă, evident că ideea de stat maghiar exclusiv, provoacă lupta între naționalități, nu poate fi morală. Cu atât mai imorală, cu cât pretinde să mă lapăd de eul meu“. 1).

Și continuă mai departe:

„Da acest ideal maghiar, acest altar, la care vă închinați cu toții, este împodobit cu steagul liberalismului; dar el îmi cere drept jertfă limba și naționalismul meu. Ei bine eu nu mă voi închina la un astfel de altar, pentru că apropiindu-mă de el, aflu, că emblemele libertății sunt înșelătoare, și în loc să ne primim drepturile naturale și atribuțiunile românizmului, ne cere să ne desbrăcăm de aceasta“.

Dupăce le arată acea tristă realitate, aceasta „b u n ă t a t e“, „dreptate“, și „politețe“ a neamului unguresc, le profetește prăbușirea împărăției lor milenare:

„ . . . sistemul inaugurat de D-Voastră este fatal existenței Ungariei. Vă previn să Vă întoarceți, până mai este vreme, căci calea pe care ați apucat-o duce la prăbușire“. 1).

Astfel de cuvântări la adresa Ungurilor între tot astfel de împrejurări nu s'au mai pomenit dela marele și nemuritorul epis-

1) Tiron Albani: „Leul dela Șișești“ Oradea, 1936 pag. 97.

1) Tiron Albani o. c. pag. 103.

cop român-unit al Blajului Inocențiu Micu-Klein, care în dieta Transilvaniei, pentru faptul că a susținut cauza dreaptă a neamului său, era cât pe-acți să fie aruncat afară pe fereastră din partea magnaților Unguri și Sași.

Curajul acestui vajnic tribun al românizmului — care și-a iubit neamul și l'a împărtășit cu autoritatea și prestigiul care-i compete — este răsplătit cu un an închisoare, la care se mai adaugă pedeapsa dintr'un antecedent proces la Satu-Mare.

Ispășirea acestor pedepse, le face la Satu-Mare, Seghedin și Budapesta, dupăce mai întâiu este bătut și purtat pe drumuri de jandarmii cei cu pene de cocoș.

Dar calvarul suferințelor sale nu se sfârșește aci. Căci abia ieșind în Februarie 1894 din beciurile întunecoase ale temnițelor, nu peste mult avea să se judece procesul Memorandului.

Și aci, ca întotdeauna pe părintele Lucaciu îl vedem neînfricat, gata de jertfă și inflexibil în fața oricărui organ ca oțelul.

Aceasta realitate ni-o mărturisese o scrisoare a sa, adresată în 2 Martie 1894, tovarășului său de luptă Gheorghe Pop de Băsești.

Iată câteva rânduri:

„ . . . numai două luni ne mai despart de dezbateră ce va avea loc la Cluj.

„ . . . Sunt sigur, că vom fi condamnați greu.

„Cel puțin să ne purtăm cu demnitate și mândrie la proces și la pușcărie . . .

„ . . . Să le arătăm, că nu ne temem de amenințările lor,

nici de apucăturile lor și nici de cruzimea lor . . .

„ . . . Ele nu trebuie să ne intimideze, să ne slăbească credința; ci din contră, să ne întărească convigerea fermă, că trebuie să ne dezrobim de sub jugul străin cu orice preț, aducând chiar și jertfa supremă: Viața!

„In ce mă privește, eu m'am obișnuit cu pușcăria. Și am încrederea neclintită că ne vom răzbuna și răzbunarea noastră va fi groasnică pentru ei. Eu le-am spus la Satu-Mare, la proces, că voi ajunge să fiu deputat la Satu-Mare pentru dieta din București. S'au cutremurat grozav la această amenințare și nici n'au avut curajul să reacționeze. Simțeau în subconștientul lor, că spun un adevăr profetic, pe care ei nu-l vor putea schimba, al cărui proces fatal nu-l puteau evita, căci așa vrea istoria, așa vrea destinul, fiindcă e firesc să fie așa“.

În 7 Maiu 1894, a început la Cluj procesul Memorandului. Făuritorii actului, prin care se cerea dreptatea unui neam, au fost însoțiți de zeci de mii de Români din toate colțurile Ardealului, pentru a confirma arătarea drepturilor nerespectate și credința neștrămutată în izbânda finală a strădaniilor pline de jertfă.

Rezultatul procesului, a fost condamnarea membrilor din partidul național, în fruntea cărora, în ce privește durata pedepsei, a stat părintele Lucaciu cu 5 ani închisoare.

Iată ce spune sentința Curții cu Juri, pentru a motiva aceasta nedreaptă condamnare a părintelui Lucaciu:

Va urma)

In ce ne deosebim ?

III.

Două reguli cardinale sunt puse la temelie bisericeii universale.

Prima privind pe conducătorii, că numai ei au dreptul de a învăța — sau cei autorizați de ei — prin grai viu prin scris și prin fapte, cum le-a poruncit Isus pe muntele din sus de marea Tiberiadei, apostolilor, numită și azi „muntele fericirilor“, zicând: „așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzând faptele voastre cele bune să, preamărească pe Tatăl vostru cel din ceruri“, (Mat 5,16).

A doua regulă cardinală privește pe credincioși, — ca membrii acestei societăți sublime, — și anume: datorința lor de a asculta, accepta și a urma întocmai cum au fost învățați, lăsând la o parte întrebările fără rost, urmând cum îi învață sf. Ap. Pavel, în cartea scrisă către adevăratul fiu, după credința cea de obște, lui Tit: „de întrebările cele nebune... și de certe, și de sfzile pentru lege te ferește, căci sunt nefolositoare și deșerte. De omul eretic, — (cel ce nu primește întreagă credința bisericeii adevărate), — după întâia și a doua muștrare te ferește știind, că omul ca acesta e stricat, și păcătuește fiind osândit prin sine însuși“. (Tit 3, 9—11). Încăpăținarea lui ținându-l afară de biserică, îl ține departe și de ceriu.

Pilda de ascultare, ne-a dat nu numai P. V. Maria, Mama Mântuitorului, când i-a zis trimisului Domnului, arhangelului Gavril: „iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău“, (Luca 1, 38.) ci însuși Dumnezeu Fiul, Mântuitorul, deja când era de 12 ani, pogorându-se din Ierusalim, a mers cu părinții săi „în Naza-

ret și era sub ascultarea lor“. (Luca 2. 51.)

Neascultarea protopărinților noștri, era cauza expulsării lor din paradis, și lăsând la moment la o parte călcările de legea dumnezeiască, întotdeauna pedepsită cum știm din vechiul testament, — neascultarea și nesupunerea omenirii regulilor, — atât de clare și precis stabilite de Isus Hristos, propovăduite de apostoli și Biserica de XIX veacuri, sunt cauza tuturor relelor și suferințelor ce îndură lumea, ca pedepse dela data mântuirii și va mai îndura, dacă și până când nu se va supune și nu se va conforma întocmai învățătorei Bisericeii Lui.

Cei doisprezece apostoli — exceptând pe Iuda Iscariotul — au fost ascultători, — el numai mai târziu s'a făcut trădător, eș ca și cei de azi, pentru 30 de arginți, — de îndată cum le a zis Isus: „veniți după mine și vă voi face pescari de oameni, eș îndată lăsând mreșile, s'au dus după dânsul“. (Mat. 4, 19—20).

Noi putem să fim mândri și azi pentru acele ce scria strămoșilor noștri sf. Ap. Pavel, sluga lui Isus Hristos, apostolul chemat ales spre a vesti evanghelia lui Dumnezeu, tuturor celor din Roma iubitorilor lui Dumnezeu, celor sfinți, laudând ascultarea lor astfel: „Întâiu mulțumesc Dumnezeului meu prin Isus Hristos pentru voi toți căci credința voastră“ — să luăm bine seama! — „se vestește în toată lumea“ (Romani 1, 7—8).

„Doresc să vă văz pe voi, ca să vă dau vouă vre un dar sufletesc, spre întărirea voastră; (v. 11.) adecă să mă mângăiu împreună cu voi, prin credința, care este dimpreună a voastră și a mea“ (v. 12).

În ultima sa scrisoare, tot către acei din Roma scrie: „vă rog pe voi fraților ferțiți-vă de cei ce fac desbinări și smintele împotriva învățaturii, pe care o ați învățat și vă ferțiți de ei“. (Rom. 16, 17). Când scria acestea a trebuit să aibă știre deja despre desbinările din Corint.

Culmea laudelor, adusă Romanilor de acest mare apostol al neamurilor este unde scria așa: „ascultarea voastră la toți e cunoscută. Mă bucur drept aceea de voi și voesc să fiți înțelepți spre bine, și proști spre rău“. (Rom. 16, 19).

Bine scria marele poet, elogiatorul latinității V. Alexandri, când a scris și a câștigat premiul academiei franceze: Latina gintă e regina într'ale ale lumii ginte mari, ea merge în fruntea altor ginte, vărsând lumină în urma ei. Ea poartă în frunte o stea divină, lucind prin timpuri seculare“.

Când sf. Ap. Pavel mulțumește lui Dumnezeu că credința celor din Roma să vestește în toată lumea, și își exprimă bucuria, laudându-i că ascultarea lor în aceeaș credință, e cunoscută la toți, le dorește ca să fie înțelepți spre bine și proști spre rău, tot atuncea în cartea scrisă Corintenilor (I. Cor. 1, 10—11). dojenește pe aceștia, cu cuvinte aspre scriind astfel: „Mi s'a dat mie știre de voi frații mei, dela cei ce sunt ai lui Hloe, că sunt între voi priciri. Și zic eu aceasta: pentrucă fiește care din voi zice: „eu sunt al lui Pavel, iară eu al lui Apolo, iară eu al lui Chifa, iară eu al lui Hristos“. Au doară s'a împărțit Hristos?“ (v. 13).

Urmează încă cuvinte și mai grave. Le mai scrie și mai apăsat: „Mulțumesc lui Dumnezeu că nici pe unul din voi nu am botezat, fără numai pe Crisp și pe Gaiu, ca să nu zică cineva, că în numele meu am botezat“. (v. 14).

Pot fi scrise cuvinte mai aspre de un sf. apostol unei comunități creștine — e vorba de biserica din Corint în Grecia antică — când scrie, că mulțumește lui Dumnezeu că nu el a botezat pe cei mai mulți dintre dânșii, excepțând cu nume pe cei puțini vrednici și ascultători, pe cari i-a botezat, anume pe Crisp și pe Gaiu și pe cei din casa lui Stefana.

Oare care scrisoare am primi noi strănepoții lui Traian, având evidentă și indiscutabilă descendență romană, — noi special maramureșenii, — dela acest mare apostol, azi? Cartea scrisă „tuturor celor din Roma“? — Lăudându-ne și bucurându-se că ascultarea noastră la toți e cunoscută și se vestește în toată lumea — pentru că azi numai sărăcia noastră se vestește, — fiind înțelepți spre bine și proști spre rău?

Sau? Nu cumva ne-ar scrie nouă cele ce le-a scris Corintenilor, Grecilor la Corint?

Și anume că mulțumește lui Dumnezeu că nici pe unul dintre noi nu el ne a botezat și oare pe cine ar aminti dintre noi, cum i-a amintit pe Crisp și pe Gaiu și pe căsenii lui Stefana ca excepții?

Ori că ne-ar scrie și nouă azi, cum scria Corintenilor odinioară: „vă rog pe voi fraților pentru numele Domnului nostru Isus Hristos, ca toți să graiți una, și să nu fie între voi desbinări, ci să fiți uniți într'un gând și într'u o înțelegere“. (I. Cor. 10).

Și oare aceasta rugămintă — propriaminte poruncă și la noi

ar avea azi acelaș rezultat ce avea odinioară la grecii din Corint?

„Căci când este între voi pismă și prigonire și desbinare, au nu sunteți trupești“. (I. Cor. 3, 4).

„Și aceasta o zic, ca să vă rușinați, nu este doară între voi nici un înțelept, carele să poată judeca pe fratele său?“ (C. 6, v. 5).

Oare nici noi nu ne rușinăm azi cum nu s'au rușinat nici cei din Corint?

Am putea continua, reproducând astfel în întregime toate epistolele acestui apostol scrise Corintenilor, pentru că prea tare se potrivesc azi la purtarea noastră, având scopul, de a arăta, că ce importanță are în Biserica universală-catolică ascultarea, supunerea și încrederea — credința și cât au ostenit, cât au suferit, ce drumuri au făcut sfinții apostoli, să ferească pe ai lor de cei ce fac desbinări, sfezi nefolositoare pentru lege și mai mult de sancțiunile vremelnice și veșnice, ce au avut și vor mai avea de suferit neascultătorii.

Să rămânem numai la credincioșii acestor două orașe cu mentalitate atât de diferită și la aceste două neamuri — romani și greci.

Citiți și răspândiți

„Dumineca“

Sf. Nicolae.

„Lăsați copiii să vină la mine și nu-i opriți, căci unora ca aceștia este Impărăția Cerurilor“. Matei, 19, 14.

Sf. Nicolae, — a cărui sărbătoare, biserica creștină o prăznuiește la 6 Decembrie, — este patronul tinerimii și în special al tinerimii studioase. După moartea părinților săi, și-a vândut averea și a împărțit-o săracilor făcând o mulțime de binefaceri. Printre altele, se istorisește că auzind despre primejdia în care se găseau trei fete tinere, — cari erau gata să se dedea desfrâului pentru a-și câștiga existența, — într'o seară, sfântul le aruncă pe fereastră o pungă cu bani, așa că ele putură să trăiască în mod cinstit. Ales episcop, al Mirei din Licia, prin propria lui viață, a dat poporului său credincios, exemplul cel mai strălucit despre practicarea tuturor virtuților. Aceasta a făcut ca pe timpul persecuției lui Dioclețian, să fie trimis în exil. Scăpat din surghiun, a luat parte la conciliul din Niceia (325), apărând cu toată tăria, adevărurile pe cari le învăță Biserica cea adevărată. Se spune că fiind la sfârșitul vieții, a văzut venind o mulțime de ingeri într'u întâmpinarea Sa. A murit la anul 342, rostind următoarele cuvinte: „Doamne, în mâinile Tale îmi dau sufletul!“

Tânărul care ar dori să ducă o viață sfântă, n'ar putea-o face mai bine decât urmând pilda sf. Nicolae. Incă de tânăr îl vedem retrăgându-se în liniștea pe care

i-o îmbia biserica, pentruca acolo să se roage și să aprindă în inima sa, iubirea față de Dumnezeu. Postul, privegherea și mortificările au fost paznicii curăției sale.

El a veghiat asupra privirilor sale și a evitat — pe cât a putut — îndelungatele conversații pe cari obișnuim să le facem și întreținem noi, azi. Să ne întrebăm și să răspundem sincer: Practicăm și noi aceleași virtuți ca sf. Nicolae? Cari sunt măsurile de prevedere pe cari le luăm noi pentru a ne păstra curățenia și nevinovăția? Cum ne comportăm noi față de Dumnezeu și față de noi înșine?

Această sfântă piatră nestimată a Bisericii lui Hristos avea un mare respect față de cei mai mari ai săi; el le primia poruncile, cași cum ar fi fost eșite din gura lui Dumnezeu. Ca tânăr, el cerceta pe cei mai pioși dintre conșcolarii săi, și se feria cu

grijă de cei necredincioși. Tot așa ne purtăm și noi față de aproapele nostru? Cari sunt prietenii pe cari îi vizităm? Ce respect avem față de mai marii noștri? Cum îi ascultăm? Iată niște întrebări pe cari e bine să și-le pună sieși, fiecare tânăr!

Sf. Nicolae a studiat cu multă râvnă, pentruca odată să ajungă vrednic de a servi lui Dumnezeu. Domnul, prin părinții noștri ne poruncește să lucrăm! Să lucrăm deci *pentruca vrea Dumnezeu, cum vrea Dumnezeu și pentru a împlini voia Sa!* În sfârșit, să învățăm dela *sf. Bernard* trei lucruri importante, cari cuprind în sine aproape toate datorințele unui tânăr către Dumnezeu: „*Trebuie ca un tânăr să creadă în Dumnezeu, să-și respecte părinții și să-și păstreze curățenia!*”

(După *Jean Éteune Grosser*)

Petru Bologna

1 Decembrie în Sighet

Fără suspendarea serviciului în birouri, fără școlari și fără armată a decurs ziua de 1 Decembrie. Drapelele s'au arborat abia la orele 9 dimineața. La 19 ani după unirea Ardealului cu patria mama, iată marele act al înființării regatului tuturor românilor, — redus la aproape 0. Noi, uniții, pe cari ne privește mai de aproape ziua aceasta, ne-am făcut datoria. Adevărat, că la Te Deum-ul oficiat cu solemnitatea obișnuită, — nici pui de oficialitate nu s'a prezentat.

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Calendar săptămânal.

5 — 11 Decembrie 1937.

5. Dumineca X-a d. In. sf. Cruci

Ap. Ef. 1, 24. Evg. Luca 13, 30

C. Sava † 532.

6. Luni S. Nicolae † 397

Ap. Evr. 13, 17. Evg. 6, 17

7. Marți Ep. Ambraziu † 397

8. Mercuri C. Palapie

9. Joi Concep. sf. Ana

10. Vineri M. Ermogeu

11. Sâmbătă C. Daniil St.

„Ascultați pe mai mari voștri, și vă plecați lor, pentruca ei priveghiază pentru sufletele voastre, având să dea seamă, ca să o facă aceasta cu bucurie, iară nu suspinând: căci aceasta nu vă este de nici un folos. Rugați-vă pentru noi, căci noi suntem siguri că bună conștiință avem, voind să facem bine întru toate.

Și mai mult vă rog să faceți aceasta, ca fără de zăbavă să mă întorc la voi.

Iară Dumnezeuul păcii, carele prin sângele legii celei veșnice a scos din morți păstorul oilor cel mare pe Domnul Nostru Isus, să vă facă pe voi desăvârșiți spre tot lucrul bun, ca să faceți voia lui, făcând el, întru voi tot ce e plăcut înaintea sa, prin Isus Hristos, căruia este mărirea în vecii vecilor. Amin.”

Evr. 13, 17—21.